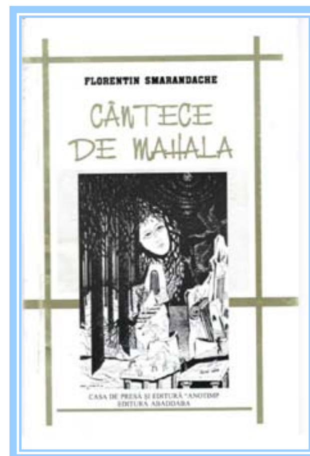
Dialog virtual, în 2"reprize":
Marinela Preoteasa – Florentin Smarandache
(În loc de POSTFAŢĂ)
(I) 20-21.06.2011

Scriitorul şi omul de ştiinţă Florentin Smarandache, cunoştiinţă deosebită, specială, de aproape 20 de ani, este permanent pe drumuri, cu carneţelul de însemnări în buzunar. Este un ambasador autentic al inteligenţei şi talentului românilor, în aceeaşi măsură, acest Geo Bogza al zileleor noastre gata permanent să noteze tot ce trebuie să fie marcat în vreun fel în istoria locurilor pe care le parcurge cu: piciorul, maşina, vaporul, avionul şi nu rareori cu gândul şi ochii minţii. Creaţia sa literară va face istorie, amintesc aici despre „Cântece de mahala" care este numai o mică însemnare a zbaterilor interioare ale scriitorului.

Prolific de altfel, scriitorul Florentin Smarandache poate să dea de lucru pentru cel puţin o lună editurilor din Oltenia, sau din Bucureşti, cu ceea ce scrie

(din matematică sau din creaţia sa literară) în timpul unui an calendaristic!

Au fost mici discuţii pe marginea volumului „Cântece de mahala” de Florentin Smarandache, în legătură cu unele probleme de fond şi formă, păreri care se pot lectura uşor din:
http://www.poezie.ro/index.php/article/61495/index.html
şi de aceea am considerat că este bine să fie lămurite anumite lucruri chiar cu autorul, astfel vă redau dialogul ce l-am avut, în 20-21.06.2011, prin email, astfel:

„MP: Cât timp ai scris la Cântece de mahala?
FS: *Câteva luni.*
MP: De ce Cântece şi nu Cântice?
FS: *Nu sunt ţigăneşti, ci mahalagiste, adică limbajul în argou al românilor.*
MP: Ai scris această carte în Arizona sau în Gallup?
FS: *În Arizona. A apărut prima dată în anul 1996 în volumul "Emigrant la Infinit", împreună cu "Imnul Olteanului American" (vezi coperta din spate), care s-a bucurat de mare succes în ziarele româneşti din exil.*
MP: A mai fost publicată sub vreo formă (electronic, pdf)?
FS: *În http://fs.gallup.unm.edu/Emigrant.pdf.*
MP: „Cântece de mahala” a apărut în mai multe ediţii?
FS: *Două ediţii.*
MP:În afară de Tudor Negoescu şi Janet Nică, cine a mai făcut referire la această carte?
FS: *Pe alţii nu-i mai ştiu.*
MP: Viaţa ţiganilor ai cunoscut-o tangenţial, prin colegi de clasă şi vecini, sau direct prin cineva din neam?

FS: *Şi colegi de clasă, şi vecini, şi ţigani care veneau la bâlciuri.*
Dar, volumul nu este ţigănesc, ci ARGOTIC (limbajul de gaşcă, de vagabonzi, de oameni de la periferia societăţii).
MP: Ai scris cartea la concurenţă şi sub impresionarea scrierilor lui Miron Radu Paraschivescu sau Federico Garcia Lorca?
FS: *Nu, pentru că nu se referă în direct la ţigani.*
MP: Ai încercat să vezi dacă un lăutar ţigan s-ar descurca cu cântecele tale la horă? Le-ar putea pune pe muzică?
FS: *Nu. Poate ar merge la... manele!*
MP: Aspecte din Zătreni te-au impresionat? Care dintre poemele de acolo e influenţat de amintirile copilăriei din Zătreni?
FS: *Din zona Bălceştiului, a Craiovei, şi a Râmnicului Vâlcea.*
MP: E mai delicată întrebarea asta: ai făcut dragoste cu vreo pirandă?
FS: *Nu.*
MP: La Lilieci de Marin Sorescu este influenţată de vocabularul mamei poetului. Dacă nu ştiai, peste 70% este exact opera mamei poetului, a redat exact fraze si poeme întregi, fără prelucrare, tu ai cântece exact din viaţa reală sau sunt prelucrări, sau sunt creaţii proprii în jargou?
FS: *Exact în jargonul mahalagesc, aşa cum le-am auzit de pe la cei care se dădeau şmecheri, flecari, şugubăţi.*
MP: Cum se zice TE IUBESC în ţigăneşte? Ştii?
FS: *Nu ştiu. Sunt multe dialecte şi în limbile ţigăneşti (deci se zice diferit în fiecare), dar nu astea m-au interesat pe mine.*

MP: Erai îndrăgostit în perioada cât ai scris la această carte?
FS: *Eram îngrădostit de modul de a spune într-o doară, peste picior, ştrengăresc.”*

Scriitorul Florentin Smarandache ne demonstrează că este atemporal, prin **Cântece de mahala,** adică încă de la începutul preocupărilor sale, ca autor, surprinde esenţa vieţii sub toate aspectele ei. Arată că orice activitate umană are aceeaşi importanţă pentru restul societăţii, fie că este vorba despre muncă sau despre lenevire, despre dragoste sau despre ură, despre o viaţă cinstită sau despre o viaţă de om de nimic, toate valenţele sociale construiesc întregul şi dau eticheta grupului, breslei, ...

(II) Dialog virtual, 30-31 martie 2012

Marinela Preoteasa (M.P): ***Domnule profesor Florentin Smarandache, ai dublă cetăţenie: română şi americană, eşti o onoare şi o binecuvântare pentru România şi pentru toţi românii, din toate punctele de vedere. Orice Stat s-ar simţi binecuvântat să-i fii fiu. Eşti un ambasador de neînlocuit pentru ştiinţă şi cultură. La tine, viaţa a venit ca o aventură cu bucurie şi suferinţă, iar din câte ştiu eu a adus mai mult suferinţă! Regreţi pentru suferinţa adusă? Ce moment îl consideri cel mai fericit?***

Florentin Smarandache (F.S): Suferinţa este bună. Te fortifică. Prin suferinţă creezi mai cu patos. Precum

perla - care se formează în scoică datorită gunoaielor ce pătrund...

Cel mai fericit moment l-am avut în anul 2005 când peste 200 de oameni de ştiinţă din 6 ţări în cadrul Laboratorului „Fermilab" din Chicago au făcut un experiment cu neutrini şi a constatat că neutrinii se deplasau cu viteză supraluminală, confirmând astfel parţial ipoteza mea.

M.P: ***Ne ştim de foarte mult timp, putem zice chiar că am fost colegi de facultate, deşi pe atunci drumurile noastre, opţiunile noastre erau diferite, viaţa trebuia să ne facă să trecem prin toate surprizele ei şi mai puţin plăcute până a deveni cei care suntem acum, atât eu, dar mai ales tu, domnule Florentin. Când erai elev de liceu, apoi student visai să devii scriitor, mai mult, bănuiai că vei descoperi noţiuni şi aplicaţii nebănuit de utile, în apropierea absolutului matematic din ştiinţă de utilul ştiinţei în realitate? Când zic aceste lucruri, mă gândesc la profesorii Marta si Francisc Rado, din Cluj, cât au învolburat lumea matematicienilor europeni când au venit din Canada cu ideea introducerii Spaţiului neeuclidian în matematica preuniversitară! (Mă gândesc că şi Geometriile Smarandache sunt neeuclidiene.) Profesorii universitari, Rado, îşi luau notiţe, ca elevii. Îmi amintesc cum eu împreună cu prof. univ. Peter Hamburg ne hotarâsem să cerem guvernului romîn, mai precis Ministerului Învăţământului să simplificăm geometria euclidiană, în sensul reducerii numărului mare de teoreme, leme, axiome prin utilizarea unei teoreme de bază descoperită de dl. prof. univ. Peter Hamburg (pe atunci la Universitatea Craiova, tocmai îi plecaresă băieţii în U.S.A., la N.A.S.A, cu chemare), iar***

dl. Director al Editurii Didactice şi Pedagodice a venit cu primul şpalt deja aprobat al manualului de geometrie pentru clasa a IX-a, in două culori roşu şi negru) era pentru prima dată în Romînia cînd se tipăreau pentru liceu manuale altfel decât cu cerneală neagră, lucru care ne-a dezarmat să mai trecem printr-o comisie de academicieni, având în vedere şi avantajul eliminării pagubelor materiale din start! România a fost mereu cu probleme în învăţământ, cînd a fost vorba de bani, de buget alocat! Te întreb, cum a fost primit semnalul despre existenţa vitezei supraluminale? Cum a fost primit când erai elev şi mai târziu, cercetător fiind , cu toate că ai venit cu argumente de susţinere a ideii?

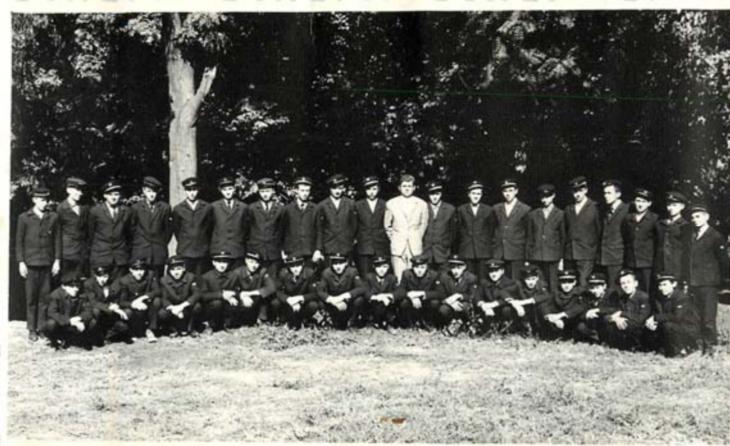

FOTO: Liceul Pedagogic mare din Craiova, România, 1970 – în picioare, al treia din stânga

F.S: Fiindcă această întrebare se compune din mai multe sub-întrebări, voi răspunde pe rând la fiecare.

În şcoală nu îmi dorisem vreodată să ajung scriitor, ci profesor de ştiinte exacte. Din clasa a cincia colaboram

cu soluţii la problemele propuse din „Gazeta Matematică” şi participam la Olimpiade de Matematică pentru Elevi.

Dar, am ajuns şi scriitor din cauza nemulţumirilor sociale. Nu mă puteam revolta în matematică, nu îmi puteam spune păsul...

Privind folosirea absolutului matematic (nu a noţiunii de eter precum făcuseră fizicienii) am reinterpretat Teoria Relativităţii lui Einstein, şi am obţinut prin calcule elementare Teoria Absolută a Relativităţii, care elimina anomaliile ştiinţifico-fantastice denumite „dilatare a timpului”, „contractare a spaţiului”, „simultaneitate relativistă”, şi „paradoxuri relativiste”.

Referitor la geometria neeuclidiană care să fie introdusă în liceu: nu cred c-ar fi rău. Dar astăzi învăţământul s-a degradat aşa de rău, încât elevii abia dacă mai sunt interesaţi şi în geometria euclidiană! Ideea geometriilor mele mi-a venit tot în liceu, în clasa a noua (1969), la Craiova, când învăţasem atâtea axiome hilbertiene încât devenisem roboţi în aplicarea lor. Mă jucam în ele, construind modele hibride (adică spaţii geometrice unde o axiomă este adevărată pentru unele puncte şi falsă pentru altele). Era mai mult un joc de rebus. Dar, am constat că de fapt aceste spaţii hibride reprezintă realitatea de zi cu zi, fiindcă nu trăim într-un spaţiu geometric omogen, ci într-o mulţime de spaţii heterogene dar care acţionează unitar (un multispaţiu).

Viteza supraluminală a fost, bineînţeles, repudiată. Nici astăzi nu este binevăzută, fiindcă vine în contradicţie cu interesele celor care manipulează mass-media internaţională...

M.P: Ai găsit înţelegere internaţională? Cine a înţeles şi s-a declarat practic susţinător?

F.S: Destui cercetători străini şi români o acceptă, iar alţii o neagă. Aşa se întâmplă în ştiinţă deseori. Filozoful german Arthur Schopenhauer (1788-1860) a enunţat un aforism: „Orice adevăr trece prin trei etape. La început este ridiculizat. Apoi este criticat în mod violent. În cele din urmă este acceptat ca auto-evident"!

M.P: Te-ai mai întâlnit cu sponsorii de atunci?

F.S: Ţin legătura cu profesoara mea de fizică din liceul de la Rm. Vâlcea, unde mă transferasem de la Craiova, şi cu destui colegi de clasă.
Colaborez cu zeci de specialişti de pe glob, atât cu cei care-s de acord cu mine, cât şi cu aceia care au păreri diferite.

M.P: În mai 1981, am participat cu material novator pentru practică la matematica de liceu, la Conferinţa Naţională de Toologie din Iaşi, prezidată de marele prof. univ. dr. matematician topolog Mendel Haimovici (a făcut studiile liceale in U.S.A si Rusia) şi cunoscuta prof. univ. dr. topolog Olga Costinescu. Acolo am aflat de o întâmplare asemănătoare în matematică, când un cercetător american a simţit că poate demonstra o teoremă , din lista celor folosite dar nedemonstrate încă, dar la fiecare tentativă de demostrare, îi scăpa ceva, aşa a a juns să ceară ajutor internaţional. Finalul? Era bogat matematicianul nostru, aşa că a organizat o lună de efort comun cu toţi acei care erau preocupaţi de aceeaşi teoremă, s-au întâlnit acolo unde erau mai mulţi preocupaţi de temă, iar după o lună de eforturi comune au reuşit demonstraţia, pe mai mult de o sută de pagini,

important este că au reuşit. Din colaborarea noastră la Scurt Circuit Oltean, şi nu numai, am aflat că organizezi o conferinţă electronică în iulie 2012 aşa că întreb dacă nu ţi-ai propus să hotărăşti împreună cu colegi cercetători pe aceeaşi temă să vă întâlniţi undeva, unde e şi un laborator adecvat, să faceţi cercetarea completă?

F.S: Întreţin legături ştiinţifice în mai multe limbi cu personalităţi din diverse ţări. Când nu pot demonstra ceva, ori când am vreo idee novatoare apelez la diverşi profesori sau cercetători. Aşa s-au născut multe articole şi cărţi pe care le-am co-autor-at cu ei.
Conferinta supraluminală de la UNM-Galup îşi propune să incurajeze cercetarea referitoare la comportamentul legilor şi teoriilor fizice la viteze ce depăşesc viteza luminii.

M.P: Apropo de întrebarea anterioară, nu te-ai gândit să inviţi şi pe foştii sponsori să se bucure de rezultatele unde ai ajuns, ca mulţumire a încrederii acordate? Cred că dumnealor, fiind oameni de afaceri, s-ar cunoaşte mai bine între ei şi ar putea sposoriza o activitate de acest gen foarte importanta pentru umanitate la nivel internaţional. Mie îmi pare tot la fel de importantă, dacă nu chiar mai importantă decît trimiterea navetelor spatiale cu misiune turistică, mai nou! Mai important pentru că ar simplifica, poate, mult procedurile de obţinere a materialeleor rezistente la transport sub presiune, sau în vid, sau în condiţii necunoscute caloric şi presiuni?

F.S: Am anunţat foştii colaboratori să participe, însă oricine poate să expedieze lucrări.

M.P: Toate au un început. De ce să nu fie chiar un nou început, în dezvoltarea ştiinţei, viteza superluminală?!Oamenii visează de mult la transportul cu viteza gândului, la teleportare! Încerci, pe 2 iulie 2012, să reuneşti forţele ştiinţei în sensul expus? Eu te voi sprijini permanent, cu convingere totală că există răspuns afirmativ în tot ceea ce întreprinzi.

Datorită culturii avute şi asimilărilor din diverse locuri ale lumii, studiului avansat şi profund pe teme ştiinţifice şi culturale acţionezi ca un motor şi-n cultură, mă refer la tagma scriitorilor acum. Ai îmbinat uluitor paradoxismul cu arta şi logica cunoaşterii, filosofia şi matematica, şi fizica practică. Care este proiectul tău ştiinţific imediat?

F.S: Asta şi încerc: un început la dezvoltării ştiinţei într-o direcţie neabordată.

În prezent lucrez la nişte cărţi de structuri algebrice.

M.P: Vei ieşi curând la pensie, te-ai gândit să formezi un grup de cercetători români care să-ţi continuie ideile?

F.S: Am lucrat întotdeauna cu grupuri de cercetători fără a mă fi gândit vreodată să-mi fac un grup al meu. Unii vin, alţii pleacă...

M.P: Având experienţa şcolii româneşti dar şi din vest, americane, franceze şi chinezeşti (mai nou), care îţi pare vârsta ideală pentru începerea şcolii primare?

F.S: Vârsta ideală depinde de copil în parte. În majoritatea ţărilor este de 6-8 ani.

M.P: Ai absolvit liceul pedagogic, apoi ai făcut cursuri de pedagogie în facultate, ai experienţă de profesor de liceu şi universitar, câte ore de matematică-

fizică ţi se par neceare şi suficiente pentru dezvoltarea unei gîndiri logice şi armonioase, practice, în şcoala generală şi în liceu?

F.S: Cred că numărul orelor dedicate ştiinţelor, în special celor aplicate, ar trebui să fie mai mare decât al altor discipline, deoarece ştiinta este cea mai importantă în dezvoltarea societăţii.

M.P: O întrebare mai delicată: Cum reuşeşti să simţi gustul vieţii când lucrezi aşa de mult, intelectual? Ce te delectează? Ce preocupări îţi dau motivaţie şi putere să continuii cercetările matematice şi din fizică?

F.S: Gustul vieţii îl simt când călătoresc la diverse conferinţe internaţionale, sau fac excursii culturale. Gustul vieţii îl simt şi când descopăr o teoremă frumoasă, sau aplicaţii surprinzătoare ale unor teorii în practică.

M.P: Domnule profesor, Florentin Smarandache, ţi-am citit jurnalele"Frate cu meridianele"şi am constatat că-ţi place viaţa de cuplu şi totuşi ai trecut prin două căsătorii. Omul Florentin Smarandache pătrunde în cele mai mari şi delicate secrete ale universului, când e fericit şi când e nefericit ca om?

F.S: Ca tot omul creator: câteodată fericit, câteodată nefericit...

M.P: Băieţii te iubesc şi te apreciază foarte mult. Cu toate că se crede că un geniu nu se poate dezvolta la umbra altui geniu, ce părere ai despre această temă? Care dintre copii are preocupări apropiate de preocupările tale?

F.S: Băiatul cel mic, inginer, care lucrează la Microsoft, şi are preocupări de programare a calculatoarelor.

M.P: Domnule profesor, care sunt proiectele tale imediate pentru mama ta, cât şi pentru tine, dar şi pentru lumina reflectoarelor? (Să numim mai plastic nivelul la care ai ajuns ca om de ştiinţă şi scriitor.)

[*Foto*: *Florentin Smarandache, la vârsta de 5 ani , cu părinţii Maria şi Gheorghe Smarandache, Bălceşti, Romania, 1960*]

FS: Din păcate mama mea este departe de mine. Există câteva rude care au grijă de ea. Pentru mine, preocupări vor fi să-mi continui activitatea.

M.P: Eu îţi doresc să ajungi la rezultatele dorite în cercetarea ştiinţiică şi ca scriitor. Îţi doresc să-ţi fie recunoscute meritele internaţional, să obţii Premiul Nobel! Îţi mulţumesc pentru sinceritate şi deschidere, calităţi numai ale oamenilor mari, care fac istorie şi fac parte din istorie.

La revedere!

F.S: La revedere!

M.P, 30-31 martie 2012